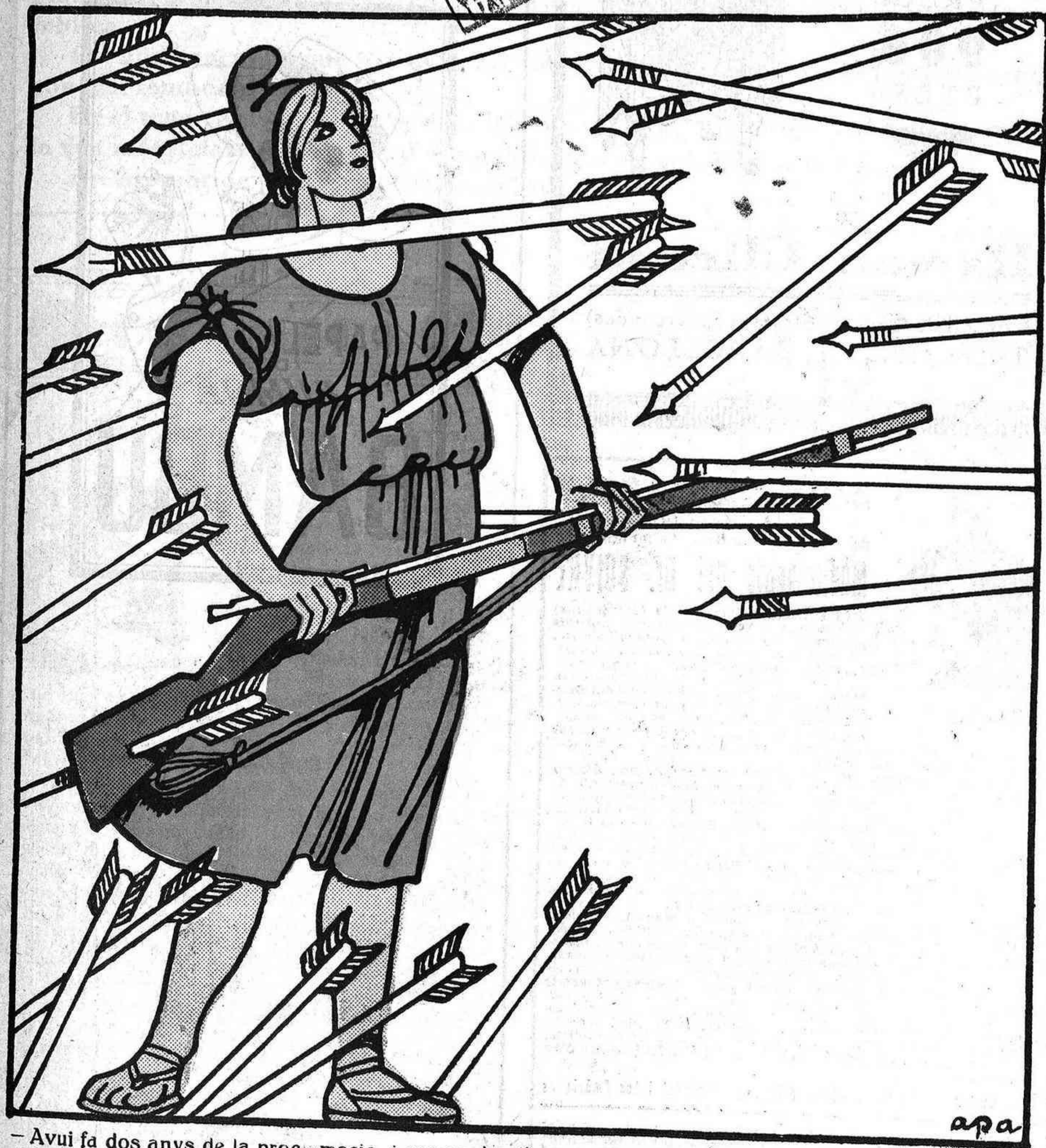

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

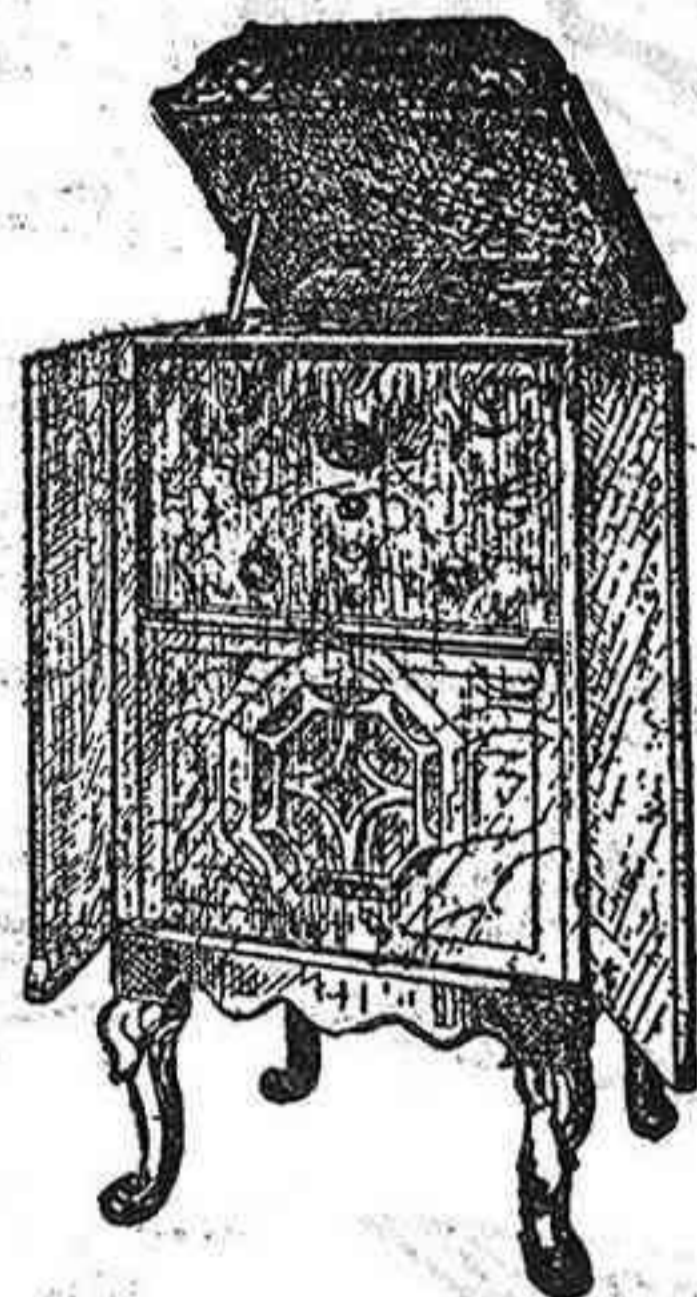

apa

- Avui fa dos anys de la proclamació, i encara he d'estar en peu de guerra, per causa de quatre gats, Poiser que faig un gra massa de tolerància.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes es seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metrítis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

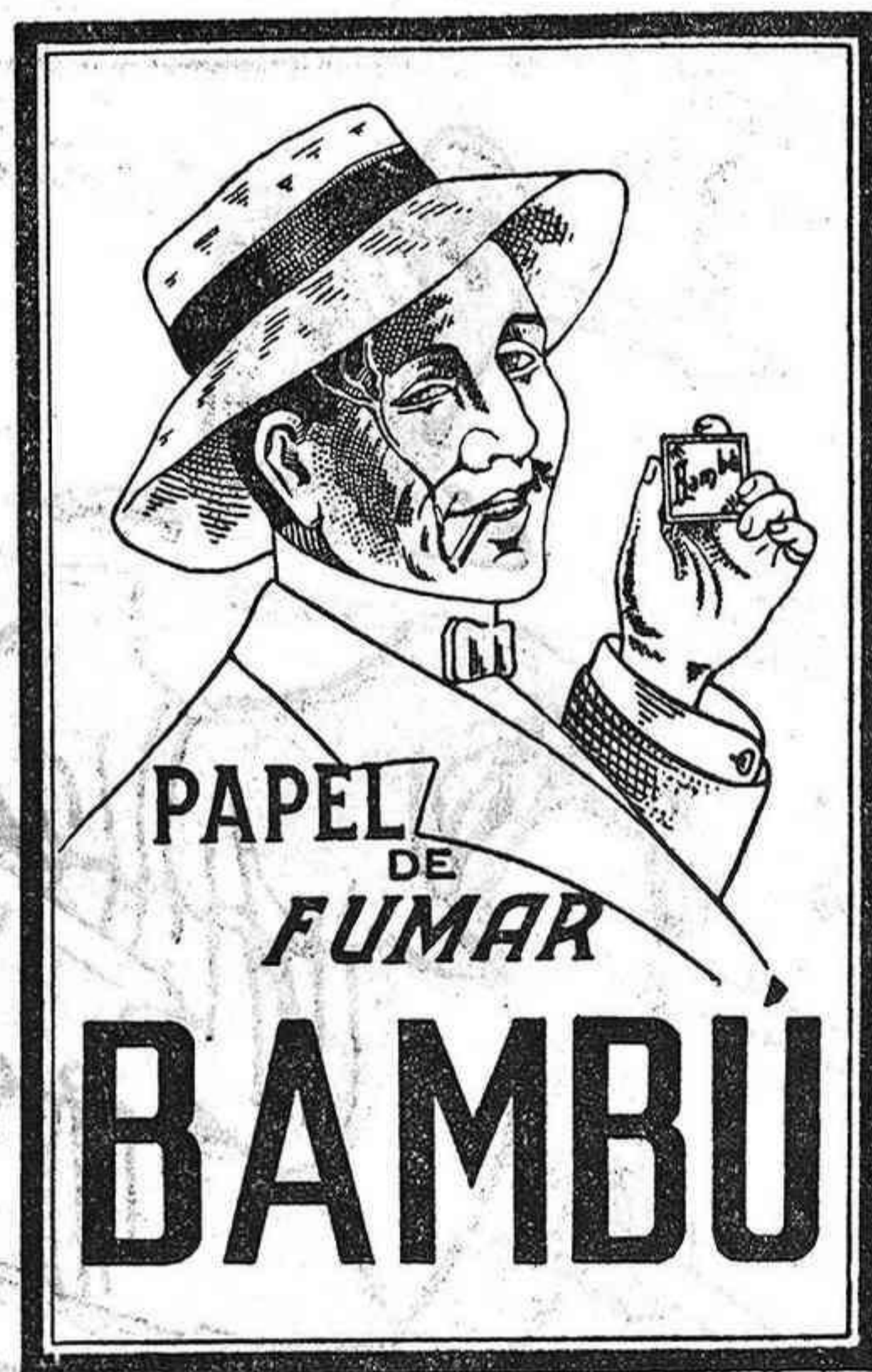
necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de a seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariòsis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fera de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

14 d'Abril. Festa Major de la República. Santa República que té un altar en el nostre cor.

Dos anys de República. Molts encerts, molta fe en l'obra de reconstrucció. Massa tolerància envers les dretes faccioses, que elles no agraeixen i prenen per feblesa.

Cal que l'enemic, que fins avui ha conegut la tolerància de la República, en conegui també l'energia.

En el segon aniversari de la data gloriosa, L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, la veu més lleial i més antiga del republicanisme, crida als seus amics:

«—A pesar de tot, ¡Visca la República!»

CRÓNICA

Records de Bofill i Mates

RA per l'estiu de l'any 30 en què es preparà la conferència política de Sant Sebastià. Marcellí Domingo m'havia encarregat que li procurés amb tota urgència una entrevista amb els llavors «leaders» d'Acció Catalana, senyors Nicolau d'Olwer i Bofill i Mates. Es tractava de parlar-los-hi de la conveniència de que es sumessin als republicans espanyols per a organitzar i sistematitzar el cop decisiu contra la monarquia espanyola.

Marcellí Domingo m'havia dit:

—Es precis que els vegi i que els parli. Cal arribar a convèncer a aquesta gent que un illament en aquests casos és un suïcidi. I no crec pas que Catalunya en aquestes hores vullgui suïcidar-se.

Vaig telefonar a Jaume Bofill i Mates i li vaig indicar el prec de Marcellí Domingo. A Bofill i Mates no li agradà gaire l'entrevista i no vaig tenir més remei que anar-lo a trobar al despatx del carrer de Trafalgar per a convencer-lo. Li vaig dir que escoltar a Domingo no comprometia a res, que era precis posar-se d'acord, que compregués la responsabilitat que preniem com a homes d'una força política (que llavors semblava considerable), etc., etc. Bofill i Mates va dir que ho consultaria amb Nicolau d'Olwer i que el telefonés a l'endemà. Els dos humanistes acceptaren l'entrevista i finalment vaig poder dir a Marcellí Domingo que els dos capitosts l'esperaven tal dia a les quatre de la tarda.

Vàrem anar a dinar plegats l'actual ministre d'Agricultura i jo i després ens dirigírem al carrer de Trafalgar. En travessar la Plaça de Catalunya ens vàrem topar amb Angel Pestanya el qual ens deturà i parlà breus moments sobre la situació política no creient gaire en possibles moviments ajudats per la classe obrera. A un quart de cinc trucàvem al despatx de Bofill i Mates i entràrem al salonet en el qual rebia l'autor de «L'altra concòrdia». Hi havia Nicolau i Bofill. Jo, vaig voler-me retirar, però ni Bofill, ni Nicolau, ni Domingo em deixaren. La conversa va durar llarga estona i Marcellí Domingo els proposava el pacte. Bofill i Nicolau es resistien.

—Però haurem de signar algun manifest?

—No es tracta de manifestos. Es tracta de col·laboracions...

—Pactes electorals, no...

—Exclusivament revolucionaris...

—Però, vós hi creieu?—deia Nicolau d'Olwer.

—Jo, sí—afirmava Domingo.

—I amb els militars?—repetia Nicolau.

—Sí, sí, amb els militars...

—No en crec res...

—Jo no me'n fiaria gens, ni mica...

El diàleg seguí. Domingo els volia convèncer d'anar a Sant Sebastià a juntar l'esforç de tots. Bofill i Nicolau es resistien en nom del fet particularista i en l'excepticisme que tenien dels homes i pels fets històrics.

Sortírem de casa Bofill i Mates a quarts de sis. A l'escala li vaig dir a Domingo:

—Quin efecte li ha fet?

No vaig tenir temps d'acabar la pregunta. L'actual ministre d'Agricultura deia amb nerviosisme i coratge:

—Això és una merda...

Hi havia hagut l'Assemblea del Partit Catalanista Republicà. S'havia celebrat la Conferència d'Esquerreres. S'apropaven les eleccions del 12 d'abril. Els del P. C. R. convençuts que perquè el diari es venia coparien l'elecció, no volien cap mena de col·laboració amb els de l'Esquerra. Els de l'Esquerra per no fer un favor a la Lliga presentant diferents candidatures d'esquerra i una sola de dreta, oferien un pacte i només demanaven cinc o sis candidats. Els del P. C. R. no volien res amb els de l'Esquerra. Els bescantaven. Els insultaven. Els tractaven de trinxeraires. «La Publi» parlava «de Domingo número 1 i Domingo número 2». Li prenién el pèl al senyor Macià i deien que tot era misèria i companyia. «No tenen res. Nosaltres ho tenim tot. Diners, organització, diari... Som els més distingits. I els més simpàtics.» Em semblava un error aquell menyspreu als homes de l'Esquerra. Presentia el triomf dels de l'Esquerra i em semblava un suïcidi que molta gent important es quedés fora de la direcció del moviment revolucionari. Ara, ja hi són gairebé tots... Poc és un periodista, però té l'avantatge que per anar a tot arreu, per xerrar amb tota mena de gent, polsa i escolta molts parers i té un coneixement més exacte que els que viuen dintre d'un casinet de barri. Davant de la carta que Pujol i Font va adreçar als del P. C. R. proposant-los el pacte electoral, em vaig permetre telefonar a Bofill i Mates, que sempre m'ha-

via distingit amb una excellent amistat, i li vaig dir l'erro:

—Amic, estic malalt de tant parlar d'eleccions. Cregui'm. Ja no puc més. Entre la lluita dels centres que volen els «seus» candidats, els que aspiren a ésser candidats perquè diuen que hi tenen dret, els que poden ésser-ne, però no convé que en siguin, etc. He lluitat una setmana. Ara ja no puc més. La cosa és decidida. No hi ha pacte. Anem sols. Cregui que no és cosa meva. Nicolau és fora. S'hauria de consultar a Nicolau. Aquest ja ha dit que res amb els de l'Esquerra. L'Abadal i En Rovira i Virgili, també. Ara ja no hi ha res a fer. Jo no em veig amb cor de tornar a repetir les converses. De totes maneres no s'amoïni. La «Lliga» no guanyarà. Guanyarem nosaltres. Parli amb en Rovira, parli amb l'Abadal, potser ells s'atreviran a deturar la resposta. El millor seria que Domingo parlés amb Nicolau... Qui sap!...

Es va telefonar a Domingo. Domingo no va poder parlar amb Nicolau. Domingo em va enviar una carta que deia a propòsit de l'actitud de Nicolau d'Olwer... Bé, no, deixem-ho per a un altre dia. Es massa fort el que deia... Més val esperar que passi una mica més de temps...

FRANCESC MADRID.

GLOSSARI

EL DIVENDRES SANT D'ENGUANY

Aquest divendres d'enguany és el que, una vegada cada any, els catòlics consideren sant. No hi tenim res a dir. Es més: creiem que els catòlics tenen dret a considerar sant aquest divendres i tots els divendres que vulguin. Nosaltres no pensem oposar-nos-hi. Al contrari: creiem que tots els divendres poden ésser considerats sants si la santedat és el bé i la gent catòlica és bona.

De manera, que més facilitats!...

El que ja no ens sembla bé és que s'indignin perquè aquest any el divendres sant coincideix amb la festa del catorze d'abril, aniversari de la República. Hi ha catòlic que creu que això és una maniobra dels republicanots. Hi ha catòlic que creu que els republicans espanyols de 1933 han imitat els republicans francesos de 1793 i han reformat el calendari fent coincidir la festa alegre de la República amb el dia de dol de l'Església.

Naturalment ja no caldria dir-ho: són els catòlics poc intel·ligents; les senyores Tuies i els senyors Canons del catolicisme.

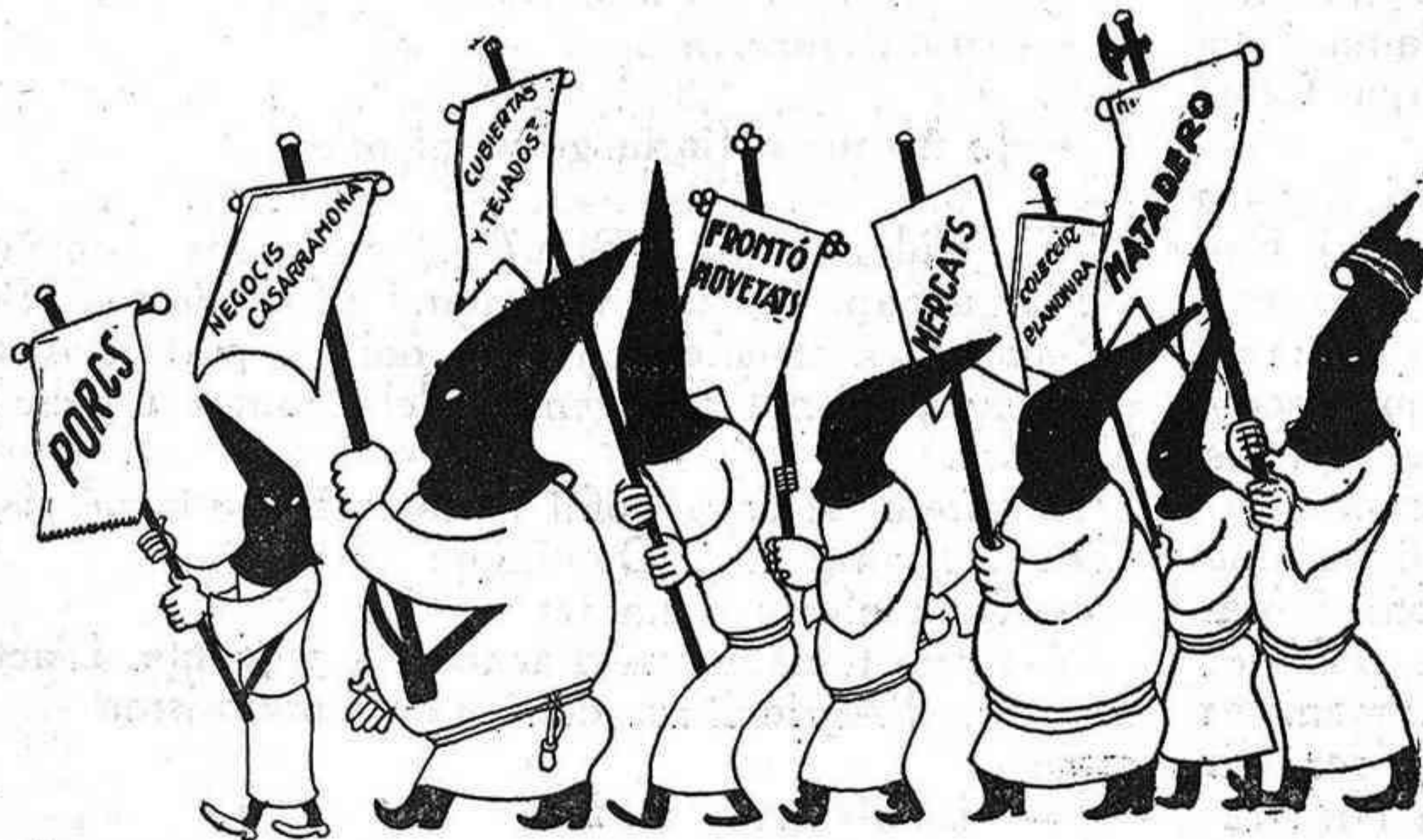
Una mica de seny, una mica de serenitat, senyors, mai no ve malament. Ni els uns s'han d'indignar de la coincidència ni han d'alegrarse els altres. Hi ha un refrany castellà que pot servir de pauta i de norma a uns i a altres. El refrany és el següent: «Cada uno en su casa y Dios en la de todos.» Els no creients poden substituir Déu per la República. Però sense odis, sense esgarips, que són sempre desagradables.

Una nota del Govern que, ajornant les festes per al dia quinze donava als catòlics —i ja els venen ales, però no d'aquesta mena, als catòlics espanyols, perquè estan massa lligats a la política temporal —ens ha semblat inoportuna. I podia ésser perillosa, revifant el foc que hom volia apagar. La nota era aquesta: Amb motiu de coincidir el catorze d'abril amb divendres sant, s'ajornen les festes per al quinze.

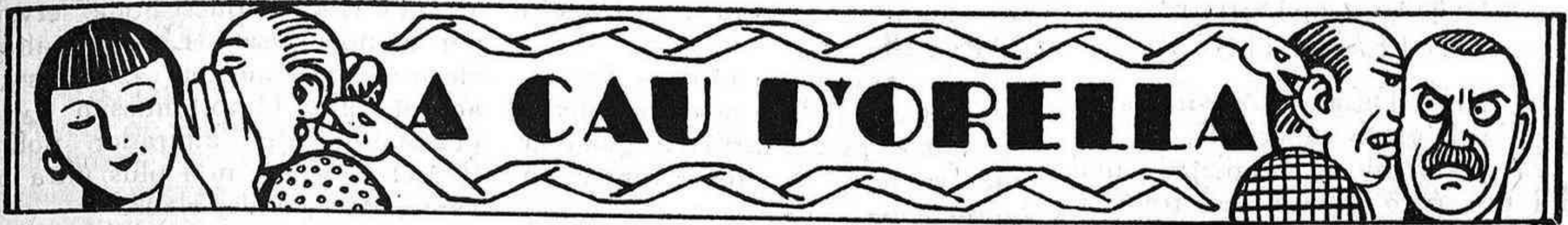
Sortosament, el poble ha sabut corregir la nota: hi hauran festes. Festes que no han d'ésser cap atac a l'Església. Que plori l'Església la mort del Crist. I que rigui el poble celebrant la República. L'una cosa no té res que veure amb l'altra.

«Cada uno en su casa», senyors.

VIRAI

Els encaputxats de l'Ajuntament.;

Ens contem que l'altre dia va arribar a les orelles del senyor Casanelles, qui sap per quin misteriós conducte, la nova que Vilanova i Geltrú homenatjava un tal Manuel de Cabanyes.

El senyor Casanelles es mostrava molt satisfet. Començaven els homenatges a fora i calia esperar que destorbarien els de ciutat. Qui sap si l'homenatge a aquest Manuel de Cabanyes —un nom amb sentor d'«Acció Catalana»—, apagaria les vibracions de l'homenatge que alguns, i estirant amb forceps d'ací i d'allà, han arribat a poder fer al senyor Dencàs, els ben col·locats cronistes oficials diuen que amb gran entusiasme.

Els que voltaven el senyor Casanelles —els Terradelles, Ventalló, etc.—, compartien l'esperança de l'egregi regidor de l'automòbil roig.

«Visca l'homenatge a Manuel de Cabanyes!»

Un anònim rebut a la nit, assabentà el senyor Casanelles que Manuel de Cabanyes era un poeta vilanoví del qual es commemorava el centenari.

Un ah! de gran contrarietat omplí el casolà despatxet polític del senyor Casanelles. Tot conspirava a favor «dels altres».

Quan al matí següent va comunicar-ho als seus companys, s'assegura que el sempre optimista i ben preparat senyor Terradelles va dir-li: «Espera, Casanelletes; espera i confia. Es molt possible que el que et diu l'anònim sigui una mentida com una casa. Aquest Manuel de Cabanyes em sembla que el conec.»

El senyor Casanelles i els seus amics se n'anaren confiats a pendre el vermut.

SORPRENENTS CAPACITATS DE TREBALL

Cada dia són més els admiradors de les formidables capacitats de treball dels nostres grans homes d'Esquerra Republicana. Ja no és únicament la feina que els dona el po-

ble —diguem-ne el poble—, és la que es cerquen ells.

Tenim, ara mateix, el cas del gran polític i novel·lista Puig i Ferrer. Es diputat a les Corts espanyoles, diputat a la Generalitat de Catalunya, director d'un setmanari barceloní, corrector d'estil de la Generalitat. I en cada un d'aquests càrrecs palesa constantment les seves formidables facultats de treballador.

Altre que no fos Puig i Ferrer, o qualsevol dels grans personatges del moment actual, amb un d'aquests càrrecs múltiples en tindria prou i gairebé de sobres. Puig i Ferrer, no. Abnegat i heroic, cerca encara més feina, vol carregar damunt d'ell més responsabilitats, vol fer més serveis a la República i a Catalunya. Es fa un projecte de Teatre del Poble, doncs Puig i Ferrer es posarà davant com a director i gairebé desafiant els que podrien creure que el projecte de Teatre del Poble no tingué altra finali-

tat que procurar-se'n l'ampla direcció. Puig i Ferrer es dirà: «Un pot exigir-se grans sacrificis, no els pot exigir als altres.»

—I els sous? —preguntaran els verinosos—. Els sous es cobren perquè sí, gairebé com un favor especial que es fa a la ciutat i a Catalunya. Tot per l'ideal!

Hom s'admira de l'abnegació i el desinterès que posen al servei de la República i de Catalunya la majoria dels actuals polítics!

HOME DE LLET

L'home de llet, segons un dels de la porra, és el «sanyor» Sagarra o «Tabarra».

«I tant com ha bramulat, tant com ha insultat i encara —diu el valent—, no li hem pogut fer un cap nou.»

Queda escrit que el «sanyor» Sagarra és l'home de la llet.

De la llet del Pagès.

—Quin temps té aquest marrec?

—Dos anys; va nèixer el 14 d'Abril de l'any 31.

DURAN I GUÀRDIA I LES NOTES

El senyor Duran i Guàrdia és un regidor de grans capacitats.

En les sessions municipals mai diu res, però pren notes, treu llibrets, es capfica amb les peroracions dels companys de Consistori, gira els ulls en meditació transcendental, es fica les mans a les butxaques com si les portés foradades i cerqués idees en els calçotets.

Els que assisteixen a les sessions municipals estan intrigadíssims: «Què seran els llibrets i els papers del senyor Duran i Guàrdia?»

Les opinions van dividides. Mentre hi ha qui assegura que el senyor Duran i Guàrdia escriu la història del cooperativisme egipci, des de l'època thinita fins als temps de la reina Karomama, altres fan córrer —males llengües que són—, que posa uns comentaris erudits al marge de «Don Jaume el Conqueridor».

JOAQUIM MUNTANER, DIRECTOR DE TEATRE

Les aficions de Joaquim Muntaner a dirigir teatre, li vénen del temps de la dictadura.

En totes les moixigangues reials el director més expert era ell.

Es fama que ningú arranjava les llotges, els trons, i els seients reials amb la gràcia artísticament poètica amb que els arranjava el senyor Joaquim Muntaner.

La seva obra mestra culminà en un arranament salomònic de la llotja reial a l'estadi de Montjuïc. Aquest dia, Joaquim Muntaner, ajudat del marquès de Foronda, un egregi manobre un xic engelosit, se superà ell mateix. Fou una memorable jornada de glòria, mai prou llocada.

Ple d'entusiasme per la seva obra de director teatral monàrquic, el senyor Joaquim Muntaner acordà de sortir a cercar els ex-reis a les portes de l'Estadi i conduir-los fins a la llotja de les meravelles. Es quan tothom el pogué veure i oir —uixer intel·lectual, funcionari «en su tinta»— bramular amb veu d'un classicisme calderonià emocionant i amb unes clarinetes modulacions que ni les de Berta Singermann: «¡Paso a Sus Magestades! ¡Atràs todos! ¡Paso al gran Alfonso XIII! ¡Paso al Rey!»

MES DIFÍCIL, ENCARA

En una taula de cafè l'atzar hi

ha ajuntat un alemany, un francès i un català.

L'alemany, ponderatiu de les vaires del seu poble, assegura que a Alemanya pogué arribar a guanyar unes carreres de cross-country un home sense peus.

El francès, orgullós dels seus, assegura que l'enginy francès ha arribat més enllà que l'entossudiment de la raça alemanya. A França pogué guanyar un concurs de dictat, teclejant en una màquina d'escriure, una noia sense mans.

Nosaltres som més grans, molt més grans, diu riosament el català. I es fa un silenci en espera d'això més difícil: «Ací, a Catalunya —diu el català—, poden dirigir la nostra política homes sense cap ni peus. I diuen que anem tan bé!»

«No els sembla que guanyem nosaltres?»

A GRANS HOMES GRANS PENSADES

El diputat Rossell i Vilar és home de grans pensades.

Ens conten que s'ha ficat al cap no res menys que fer conills blaus.

Quin negoci seria, segons el diputat Rossell i Vilar, vendre pellis de conill blaves!

I ara —ens ho conten també—, en les hores de lleure que li deixa la política, es pot veure el senyor Rossell i Vilar omplint la panxa dels seus conills d'experimentació de blau de mitilè.

Hi ha un home que espera adalera la reeixida científica del diputat Rossell i Vilar, el gran Ramon Vilaró, de les ombrelles i ventalls. Suposem que Vilaró es deu dir:

—Visca la República de treballadors i laica!

«Veïam si al fi aquest home serveix per alguna cosa.» Els seus altres electors desconeixen en absolut aquest caire importantíssim de la personalitat de l'albirador polític Rossell i Vilar, non plus ultra inventor dels conills blaus.

ELS POLIGLOTES

El senyor Vachier —home de llengües—, en una de les passades sessions consistorials llegí unes dades escrites en francès.

—Suposo — diu el senyor Vachier— que la cultura dels regidors no necessitarà la traducció d'aquestes dades.

Es quan Pere Comes, dirigint-se a un veí, diuen que va dir-li: «Vachier pot seguir llegint les dades en francès. En aquesta sessió Municipal no hi assisteix l'honorable senyor Companys.»

LA INFLUENCIA DE POMPEU FABRA AL CONSISTORI

En la passada sessió, tothom va poder admirar els perfeccionaments lingüístics del senyor Giralt, i el bé que sap la conjugació dels verbs.

Deia el senyor Giralt:

—L'expedient romangué sobre la taula.

Rialleta dels altres regidors, que havien romàs bocabadats, esmaperduts i garratvats davant del purisme del regidor lerrouxista.

Malgrat la rialleta regidoresca, el senyor Vilalta volgué fer la competència en purisme idiomàtic al magnífic i revingut senyor Giralt. I era de veure com ens etzivava cada «ganad», que treia foc, «ganad» per ací, «ganad» per allà.

En Bausili anava dient «Bestiar» i per poc hi ha un conflicte, car el senyor Vilalta creia que el prohombre de la Lliga li deia «bèstia».

L'èxit de la sessió, però, fou pel «romangué» del senyor Giralt.

Senyor Giralt, a veure si per a la sessió vinent empra el verb tondre i deixa la majoria municipal tosa.

«L'INFERN» I EL DINAR D'EN DENCAS

El dinar d'homenatge al senyor Dencàs el serví el bar «L'Infern».

El dinar portava ben enfonsada la marca d'origen.

Tothom pogué comprovar que el dinar era «infern».

Republicans per damunt de tot

A desgrat de les disposicions del govern de Madrid; a desgrat de la llastimeta que fan els catòlics de què aquest any és pecat celebrar cap aniversari per escaure's el dia de la República en divendres nomenat sant; a desgrat de l'amenaça de cavernícoles i extremistes de què per avui està anunciat el cop definitiu, nosaltres, republicans convençuts per damunt de totes les coses, celebrarem la festa de la República amb els honors que mereix.

¿Què com la celebrarem la nostra festa? Sense pompes i sense estridències, d'una manera senzilla i democràtica: celebrarem la festa amb el pensament i amb el cor.

Amb el pensament en recordar aquell dia 14 d'abril de l'any 1931, quan les nostres Rambles eren envaïdes per una ardida multitud que victorejava i saludava la República amb crits, banderes i cançons.

Amb el cor pel respecte que ens mereix la República a pesar dels seus desencerts i dels seus errors.

Nosaltres no som com aquests republicans que en són, en fan o se'n diuen i que per una mica de no res se'ls deprimeix l'ànim i mouen el cap en senyal de dubte o desconfiança. Nosaltres no som com certs republicans que perquè la República—o els amics de la República—no els ha afavorit, blasmen de l'actual règim i serveixen un elogi per aquell altre règim que foragitarem per inepte i desvergonyat.

La República, a nosaltres, poques coses ens ha donat. Avui encara trobem obstacles quan hem de parlar amb una figura cabdal. El que fou amic un dia i avui la intel·ligència l'ha acimat, ens mira de reüll recelós de què li anem a demanar alguna cosa.

Però això no fa el cas.

Nosaltres no hem de jutjar el procedir o el comportament dels homes que menen els destins de la República. Els voldríem veure sempre encertats. No ens interessa que no ens mirin la cara o no recordin el nostre nom. Mentre vetllin per la República i a la República defensin amb entusiasme i braó, ja els creiem uns homes honorats i dignes.

Compreneu que l'habeu que ocupa un lloc elevat, no pot atendre

els interessos particulars de l'amic o el company que es diu «fervent» republicà esperançant d'obtenir el favor que persegueix.

El republicà desinteressat; el que lluita per la mar revoltada — perquè la revolució segueix — de la República implantada fa dos anys, no s'ha de deixar portar pels seus egoïsmes o els seus interessos, a dir-se antirepublicà per la negació d'allò que esperava.

La República no són els homes. La República no és l'amic que teníem abans. La República no és el favoritisme o la manca d'atenció.

La República ho som nosaltres: els homes que sentim la Repúbli-

ca—la República és la llibertat— amb el pensament i amb el cor.

El pensar tan sols que el 14 d'abril de 1931, amb els nostres crits, els nostres entusiasmes i les nostres cançons acabarem amb un règim despòtic i miserable, curull d'aprenents a dictador, ens ha de fer oblidar els errors i desencerts que puguin tenir els homes d'ara.

La República ha d'estar per damunt de tot.

AGUSTI COLLADO.

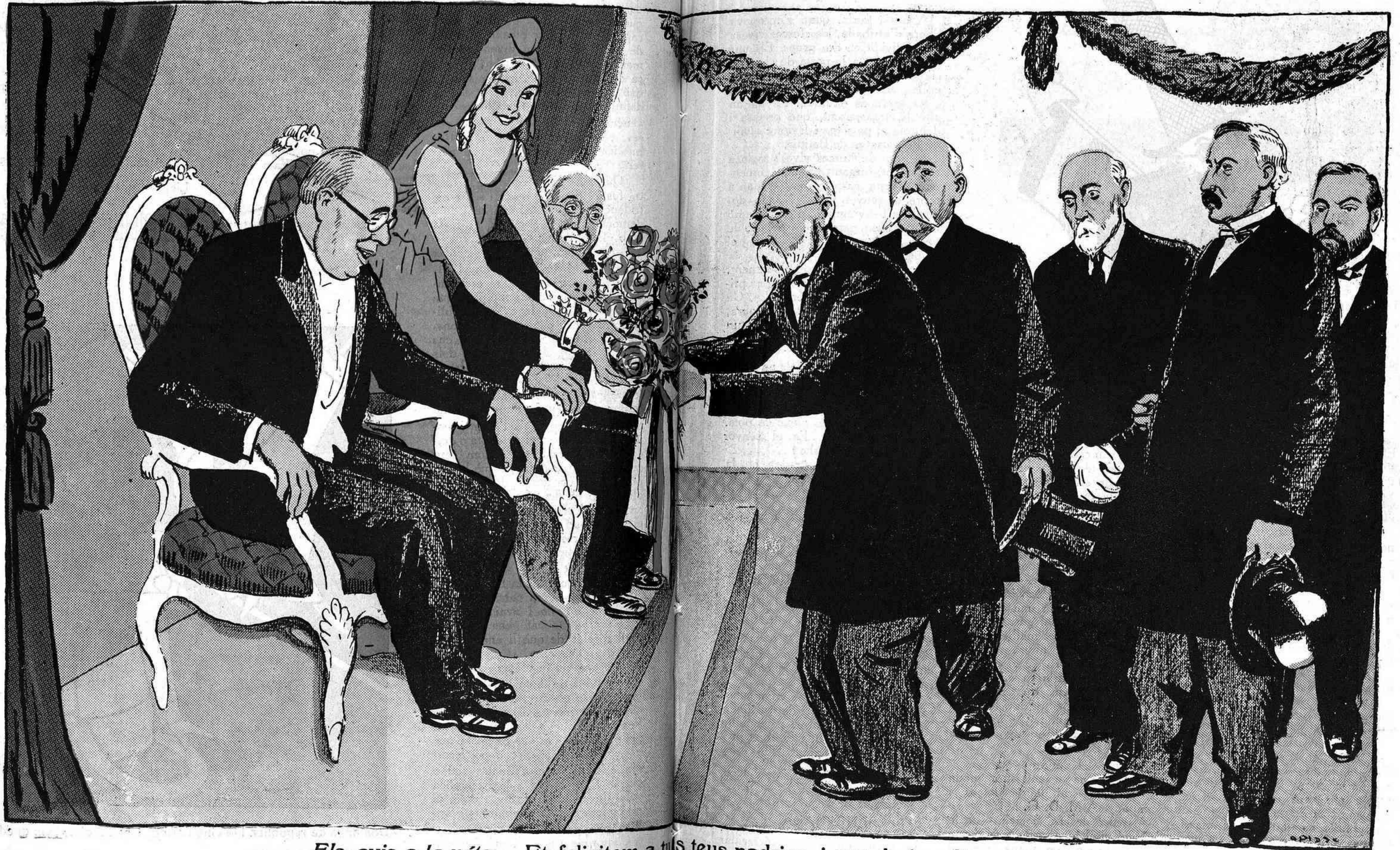
Llegiu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

—Dos anys de republica i jo vinga cridar i baladrejar, i em quedo amb la cua entrecames

Aniversari

Els avis a la néta:— Et felicitem a tuus teus padrins, i que duri molts anys.

FOTOGRAVATS-BASTARD

—Jo com sempre: una mica a cada banda i "tuti contenti"

KODACK

ELS QUE VOLEN UN XIC DE RESPLENDOR

Avui és diumenge i el cel també s'ha vestit de diumenge: tot ple de blau i de sol.

Als camps apunten els blats novells; les figueres tenen brots nous i als albercoquers hi han flors de color de rosa.

La cima d'unes muntanyes blaves de llunyania està encaputzada de neu.

Però ja tot fa olor de Primavera, de flors, i nius, i rialles, i cançons de Primavera.

I ja les noies semblen ressuscitar del son de l'hivern.

Avui vé el senyor bisbe a visitar aquest poble del Congost. Sí, senyor: encara queden bisbes que es dediquen a visitar els pobles. I alguns d'ells, en lloc de predicar que els recomana el seu ministeri, recomanen la guerra; alguns d'ells s'obliden que Jesús digué que «el seu regne no era d'aquest món», i fan una política massa temporal, massa de peus a terra, massa de fet concret.

Alguns d'ells han pres massa a

la valenta el seu paper de pastors i volen tractar el poble com si veritablement fos un ramat.

No sabem com és, ni quines idees —si és que té idees— ni quins sentiments són els d'aquest bisbe que avui visita el poble. Ni ens interessen, de moment.

Ens interessa el fet de la seva visita en si i l'aspecte del poble.

El rector, pagant els feligresos —cosa a la qual són molt aficionats els rectors de tot arreu— ha fet posar una instal·lació elèctrica al campanar de l'església: una esglesia romànica que el mal gust del catolicisme d'avui ha fet malbé.

A més a més, hi haurà un míting d'afirmació catòlica en el qual, ultra el rector, parlaran el caporal del Sometent —que era de la Unió Patriòtica i avui és de la Lliga— un senyor de l'Institut Agrícola de Sant Isidre i un altre senyor que ha vingut de Barcelona.

Després del míting —que se celebrarà en una societat anomenada «La Social»— hi haurà dolços i xampany. A M. D. G.

Al balcó de «La Social» —on la guàrdia civil ha sorprès més d'una partida de joc i on abans, quan hi havien eleccions repartien pistoles

i duros— hi han posat un domàs amb un rètol que diu: «Som catòlics.»

Al damunt del domàs hi ha bandera.

A mitja tarda, quan s'apropava l'hora d'arribada, les «forces vives» s'han dividit en dos grups. Els uns s'han quedat a la porta de «La Social» i els altres han sortit carretera enllà a rebre el senyor bisbe.

La tarda és daurada. Hi ha un aire fi, transparent, que precisa i delimita el paisatge i li dona qualitat de paisatge de Patinir.

El grup de «forces vives» avança lentament, fumant, parlant, comentant la festa, carretera enllà. Van a rebre el senyor bisbe. Van a donar-li la benvinguda i a entrar amb ell al poble perquè els del poble vegin que tenen tractes amb el bisbe.

Un del grup, dissimuladament, s'avança als altres: per a ésser primer a saludar el senyor bisbe. Un altre, però, endevina la maniobra, i pren la dreuera. I un altre. I un altre. Tots volen ésser primers a saludar el senyor bisbe.

I caminen, caminen, els uns allunyats dels altres.

De sobte passa, ràpid, a vuitanta per hora, un automòbil. Els de les forces vives, queden plens de pols. I criden desolats: Es el senyor bisbe! El senyor bisbe!

Els seus crits es perden en la gran serenitat de la tarda.

LLUIS CAPDEVILA

Vuits i nous i cartes que no lliguen

ARTUR MENÉNDEZ I EL 14 D'ABRIL

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, en dia tan memorable, envia al senyor Artur Menéndez la salutació més cordial.

En aquesta data que commemora el segon aniversari de les llibertats de la nostra terra, enviem un afectuós record al que es troba presoner per haver volgut defensar-les amb tota la seva ànima.

Visca La República! Visca Artur Menéndez!

SANJURJADAS

Un periodista ha pogut entrevistar l'ex-general Sanjurjo, avui dia pen-

sionat número 52 del penal del Dueso.

Entre un sens fi de bacinades que l'ex-general li ha dit, aquest periodista explica que Sanjurjo ven unes postals en les que posa la seva signatura, el preu de 2 pessetes.

Aquestes pessetes estan destinades a un asil de nens...

Segurament, els que compren aquestes postals, són els mateixos que en venir la República varen retirar les subvencions que donaven a la Beneficència. Les dues pessetes, les donen per la signatura de Sanjurjo.

En quant al general, podem dir que ha esperat massa temps per a sentir-se caritatiu i tendre amb els asils d'orfes...

Justament ell, amb el moviment que capitanejava, hauria estat un excellent proveïdor d'aquesta mena d'asils...

Ara es parla d'un indult general. Que sigui general, no hi veiem pas cap inconvenient, mentre hi hagi una sola excepció.

I és que no sigui general... Sanjurjo...

BENVINGUT

Einstein, el jueu que ha renunciat la seva nacionalitat alemanya, ve a Espanya, on donarà una càtedra a Madrid i on prosseguirà els seus famosos i desconcertants estudis sobre la relativitat.

Es un honor per a la República Espanyola que aquest home, cervell privilegiat, esculleixi el nostre país, per venir-hi a viure i a desenrotllar-hi les seves activitats.

Es també un triomf per al govern de la República el poder comptar que una tan gran «vedette» vulgui acceptar formar part d'una de les Universitats d'Espanya.

El segon aniversari de la República comença bé.

Que continuï!

ES VEU QUE ES UN CAS PERDUT.

El pobre don Alejandro està del tot perdut. No hi ha pas res a fer. No és perillós, no mossega, no fa malifetes, però continua amb la seva mania de governar.

Cada dia fa noves declaracions:

«El gobierno caerà...»

«Pronto gobernaremos...»

«El gobierno hace esfuerzos inútiles... nuestra hora se acerca.»

Amnistia

—Mercès, senyor Azaña, i prepari's que aviat hi tornarem,

L'Emiliano ja ha perdut la fe amb el seu cap, i ja comença a trobar que és pesat, que sempre diu el mateix i que està perdent el temps.

—«A ver, don Alejandro; a ver cuando gobernamos...»

—«Mira hijo mío» — li diu Lerroux—; «Ahora voy a ver al Padre Leocadio, y mañana al arzobispo de Toledo y la Madre Carmelita de las Angustias vendran a verme en mi casa. Si lo que me dicen concuerda con las últimas noticias de Tedeschini, avisaremos a los venerados padres jesuitas y...»

—«Basta don Alejandro... Me encuentro mal...»

—«¿Qué tienes, Emiliano, carne de mi carne?»

—«Cólico.»

—«Será, no lo dudes, cólico Miserere...»

—*Exaudinos domine...*

NOTIFICACIO

El senyor Joaquim Muntaner i Castaños Torrados, té el sentiment d'anunciar que el fill que amb tan d'amor esperava, i que havia d'anomenar-se **Teatre del Poble** (de nom), i 350.000 pessetes (de cognom) ha nascut mort.

Davant de tan irreparable pèrdua el senyor Muntaner prega als amics i coneguts que no l'enviïn al botavant com es veu que era aquesta la intenció que portaven.

Ja ho podran fer en una altra ocasió, car el senyor Joaquim Muntaner i Castaño obscuro, es sent fervent republicà i, naturalment, vol fer grans coses per la República.

Diumenge vinent s'inaugura el «Cau Ferrat»

Definitivament, després del període de catalogació i ordenació que ha obligat a tenir-lo tancat, el Museu del «Cau Ferrat» de Sitges, fundat per Santiago Rusiñol i llegat per aquest a la vila, serà inaugurat com a museu públic el vinent diumenge de Pasqua dia 16 d'aquest mes a dos quarts de cinc de la tarda.

L'acte tindrà lloc a la plaça immediata al «Cau Ferrat», prop del mar, a on s'aixecarà l'estrada presidencial i es limitaran els llocs reservats al públic i als invitats oficials.

Hi assistiran les primeres autoritats de Barcelona, i l'Honorable senyor President de la Generalitat obrirà personalment les portes del nou museu.

A més, el propi President descobrirà la làpida, obra de l'escultor Pere Jou, en la que l'Ajuntament de Sitges perpètua el testimoni d'agraïment dels sitgetans a l'insigne fundador del «Cau Ferrat».

El Museu ha estat detingudament inventariat per les oficines tècniques de la Junta de Museus, i l'ordenació dels exemplars s'ha fet sense modificar en el més mínim la disposició general i el caràcter peculiar que li va donar Rusiñol.

El «Cau Ferrat», podrà ésser visitat tots els dies, a excepció dels dilluns i els de festa oficial, de les 10 del matí a posta de sol. El preu d'entrada serà d'una pesseta.

El que havia de fer la Lliga el 14 d'abril

Comunicacions barcelonines

Hem llegit, no fa pas gaires dies, que estan a punt d'implantar-se unes noves línies d'autobusos, des de diversos indrets de la nostra ciutat. Nosaltres, que hem donat proves de barcelonisme ben arrelat, sembla que hauríem d'estar-ne contents, no? Doncs, senyors, ho lamentem sincerament. Perquè els autobusos de Barcelona—excluint-ne els que van a Horta, són incòmodes i capaços de fer treure el dinar a qualsevol que porti vuit dies sense menjar res.

No cal pas que vulguem donar-ne cap raó de pes. Agafeu un trasto d'aquests vermells que corren per la ciutat, si és que podeu, perquè no es deturen més que per deixar-vos apuntar el peu i arrencar tot seguit per a trencar-vos el cap amb la consegüent rialleta del cobrador, i ens donareu la vostra opinió. Convindreu, amb nosaltres, que no cabeu al seient, ni us podeu conservar en equilibri, i en sortiu desgavellats.

Si les noves línies són tan ben servides com les d'ara, en protestem abans que s'implantin. Si pel contrari, la concessió és condicionada amb que els cotxes siguin espaiosos, i amb el personal simpàtic, bé. L'Ajuntament té la paraula.

J. T. R.

Joventuts d'esquerra, sí

Si l'àpat del diumenge no tenia altre significat que el d'un acte d'afirmació de joventuts esquerranes amigues de la llibertat, i de la justícia, el celebrem amb tot el nostre cor.

Els discursos que hom hi pronuncià no delataven altra cosa que aquest sentir digne d'elogi.

Beneïdes les joventuts que amb el cor obert i una comprensió sana senten ben viu el programa de la República.

Beneïdes les joventuts que sense necessitat de constituir-se en exèrcit, són sempre amatents a aixecar-se com un sol home per a plantar cara a l'onada dretista, a la burgesia amb afany de dominació i al feixisme disfressat amb gorra frígia!

Beneïts els joves d'esquerra que al marge de tota conveniència i al sol impuls d'un ideal pur són capaços d'ajuntar-se en força de patriotes republicans, de catalans incorruptibles i de donar en combat franc y ardid la sang de llurs venes al servei de la llibertat i dels drets de l'home.

Joventuts ardides, que no obeeixen altra veu que la del deure, sense esclavatges suspectes ni interessats, conscients de la responsabilitat que adquireixen en oferir la vida al servei de la pàtria redimida.

Joventuts que mai no cauen en el pecat d'atacar l'indefens i el qui no pensa com els altres volen que pensi o que fingeixi pensar en una claudicació vergonyosa d'hipòcrita castrat d'esperit.

Joventuts sanes, plenes d'idealitat que no es volen convertir en instrument orb, en màquina de cops, en servidors incondicionals d'aquell que els aquissa.

El que va fer

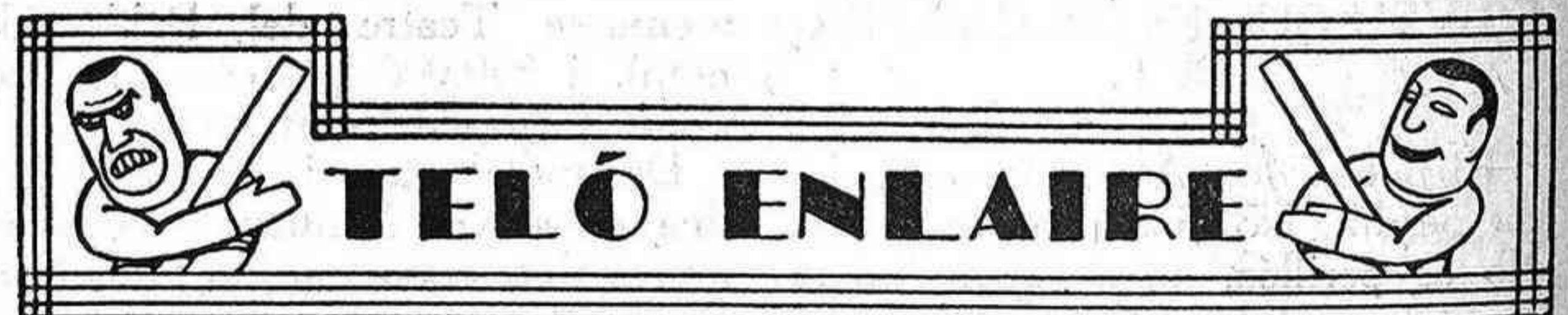
Hem de creure que les joventuts d'esquerra que s'aplegaren en l'àpat de diumenge passat són aquestes joventuts esbandides de baixes passions i plenes d'entusiasme, disposades a servir els interessos de Catalunya i de la República—només els de la República i de Catalunya.

Aquestes joventuts, si un dia trontollava la llibertat de Catalunya i de la República, poden tenir el convenciment que ens tindran al seu costat.

Aquestes joventuts mereixen tot el nostre respecte... Però aquelles altres que actuaven a l'ombra atacant l'indefens, l'home del propi partit perquè no els seguia com un xai, o el del partit d'oposició perquè els atacava de paraula només són mereixedores del nostre blâme.

Ho hem de sentir així i amb nosaltres tots aquells que estimen la República i Catalunya perquè són catalans des de que van nàixer i ho seran fins a la mort, per damunt dels fets i dels homes.

ARCADI FONT.

ROMEÀ

«Un petó davant del mirall», de l'hongarès Ladislau Fedor.

Una comèdia passatemps. Es d'aquelles comèdies que es fan èxits mundials ningú sap perquè i que són adqui-

rides per empresaris com els germans Burgués i Pius Daví.

L'ha traduïda Pous i Pagès, el Mestre, traspasat del servei incondicional del senyor Canals al servei dels empresaris de Romea.

COMIC

Veurem en aquest teatre melodrames d'una trepidació dita moderna.

El maquinista d'aquest tren a tota marxa serà el senyor Caralt.

POLIORAMA

Companya de comedietes dels Melià-Cebrian.

L'obra cim de la temporada serà: «Tienes ojos de mujer fatal».

Preparem-nos per a les representacions Melià-Cebrian, que són de les dites «ni figa ni raïm».

NOU

Sugranyes, Montero i Amichatis.

Revisteta. Montero tenia la idea d'una revista a tot drap: «El color de las horas».

Les hores no han pogut agafar color i Sugranyes, Montero i Amichatis, ens presentaran «My Bobby», convertits en vulgars mainaderes de casa bona.

NOVETATS

Sarsuela. Madrid seguirà fornint el material artístic d'aquest teatre.

«Arrieros», «Caleseras», coses d'Andalusia i musiquetes de piano de manubri.

Diuen que el públic ho vol així.

APOLO

S'hi farà el que es vulgui que és com dir que no s'hi farà res.

ESPANYOL

«Les filles de Budha», segon vodevil nord-americà. Segons l'empresa, la darrera novetat d'aquest any arreu del món.

Estem segurs que es tracta de la darrera novetat en el món d'aquest any, de l'any que ve i de l'altre.

Santpere hi posarà un xic de coca de casa.

QUE HI HA DE TEATRE CATALA?

La Generalitat té molts projectes. Es de doldre que aquests projectes, com el del rebrutat Teatre del Poble, no passin d'ésser projectes de penya i de cenacle per a convertir-se en autèntics projectes d'autors catalans.

Una fusió d'artistes amants del nostre teatre, actors, pintors, autors, músics, no podrien fer el què no fan els empresaris de Catalunya ni la Generalitat?

EL QUE ABANS FEREM NOSALTRES

La Xirgu i en Borràs representaran a les Arenes de Mèrida, la «Medea» de Sèneca.

Abans això ho férem a casa. Ara ho fan a Madrid. A casa ho feren els artistes. A Madrid ho fan subvencionats pel Govern.

Abans mosaltres teníem molts aventatges artístics damunt Espanya.

Ara els d'Espanya ens passen la mà per la cara.

Com que tenim l'Estatut...

WORK

ESPANYOL

Ha tingut lloc en aquest teatre l'estrena del vodevil en tres actes, original (encara que a certs senyors els sàpiga greu, que voldrien que d'«originals» només ho fossin les «seves» comèdies), d'Agustí Collado, titulat «Un marit que no fa res».

Ens trobem davant d'una comèdia picaresca, plena de gràcia i bon humor, amb unes escenes que reivindiquen el gènere que amb tanta constància ve conreant-se al Teatre Espanyol.

«Un marit que no fa res» no té enrevestiments ni agombolament de situacions. No hi ha el marit que enganya la dona ni la dona que enganya l'amant, ni el comissari de policia que resol un final de segon acte.

Una trama senzilla, breu, hàbilment exposada i més hàbilment resolta. Uns personatges ben dibuixats. Una col·lecció d'acudits i trucatges de bona llei, una escena final que ningú no s'espera i que senyala noves orientacions en aquesta mena de comèdies, i un diàleg molt acurat.

L'obra assolí un èxit gran.

Dels artistes que prengueren part en la interpretació, cal fer constar, en primer lloc, Josep Santpere, que hi està senzillament deliciós.

Molt bé les senyores Mir, Faura i Bery, i no menys millor els senyors Clapera, Arteaga i Nolla.

Hi hagueren aplaudiments per a tothom i, junt amb els autors, a cada final d'acte sortí Agustí Collado a recollir les ovacions que tributava el públic que emplenà el teatre la nit de la primera representació.

—Ja saps que han fet una llei per vagos?

—I està bé; en una República de treballadors no hi poden haver ganduls.

ESQUELLOTS

Llegim que a Bolònia ha arribat un general alemany que havia sortit de Baviera, el seu poble nadiu, efectuant el viatge amb una creu a coll de dos metres d'alçària.

Es veu que a Bolònia, aquests dies, també representen «La Passió».

* * *

A Nova York s'ha obert el testament del boxador Jim Corbett, mort recentment, i s'ha vist que deixava una herència de 200.000 (ens sembla que no ens deixem cap zero) dòlars, suma guanyada amb la força dels punys.

No sabem de cap savi que a Nova York ni a enlloc del món hagi deixat una herència tan fabulosa.

Es a dir: no sabem de cap savi que hagi fet ni testament tan sols.

I és que el diner no s'ha fet per la intel·ligència...

* * *

En diversos pobles d'Espanya ha començat la campanya electoral. S'han donat mítings i conferències i hi han hagut garrotades i trets.

Ara, en dies de primavera, no se n'haurien de fer d'eleccions. «La primavera les sangs altera...»

I a la «primavera» no se la pot pas ficar a la presó.

* * *

Els agraris catòlics de la província de Toledo han acomiadat la majoria d'obriers.

Comentant això el senyor Casares Quiroga, diu que els agraris catòlics han adoptat aquesta actitud per a excitar els ànims en aquests dies d'eleccions.

¿Què rediable (i que ens perdonin els que van a missa) deuen entendre per catolicisme certs senyors?

* * *

Un fet que no podem deixar escapar. Un fet que honora un alcalde de barri de la nostra ciutat.

Aquest alcalde rebé un comunicat d'un jutge que segueix redactant escrits com en temps passats, en el qual escrit—entre altres coses—li diu: «Déu us guardi molts anys».

Veieu la resposta de l'alcalde:

«En comunicat 30 de març enviat, em

demanau que Déu em guardi molts anys. Si voleu estalviar-me de presentar la corresponent denúncia al Conseller de Justícia i Dret, prego que no demaneu que ell em guardi de res. Règim laic, constitució el mateix».

Aquest alcalde, republicà cent per cent, es diu Joan Pons i exerceix el càrrec a la barriada del Padró (districte cinquè).

Fem constar aquests detalls perquè a un home que es comporta d'una manera tan republicana és de justícia fer-li els honors que mereix.

* * *

Se'ns diu que la policia ha recollit «Pentalfa», l'òrgan dels amants del nudisme, per considerar els gravats immorals.

D'ara endavant ja ho saben els nudistes.

S'hauran de retratar tapats i dir al lector que s'imagini el que no es pot veure.

Imaginació integral.

* * *

En un escorcoll practicat en una casa del carrer del Cid, s'han trobat mil bom... (no s'alarmi el lector!): mil bombetes elèctriques amb el segell de l'Ajuntament.

Només ens faltava això!

Robar l'Ajuntament és robar-nos a nosaltres...

Ja ens clavaràn un altre impost!

* * *

Tres individus atracaren un pacífic ciutadà que tranquil·lament passejava pel carrer d'Auzias March.

L'atracat no pogué lliurar més que quaranta-cinc cèntims.

Val a dir, però, que havia trobat uns atracadors «honrats» (encara hi ha classes!), els quals lluny de colpir-lo com és corrent en casos com aquest, li varen tornar els quaranta-cinc cèntims i li varen donar un bon consell: li digueren que un home no hi ha d'anar pel món amb tants pocs diners...

* * *

El senyor Vallès i Pujals—l'autor d'«Elogi de Catalunya» i autor de «Ay, que me troncho!», frase dita al Parlament Català, ha renovellat els èxits. Ha fet una nova frase. Però aquesta vegada no l'ha fet en castellà.

El senyor Vallès i Pujals, per amor a Catalunya; per simpatia a aquella Catalunya que tant elogià, en un català del qual ara es parla, ha dit: «Li amaguen l'ou».

No ens negaran que això d'amagar l'ou és, tanmateix, parlamentari i espiritual.

* * *

Al Parc del Retiro, de Madrid, una senyora ha proferit uns crits subversius després d'una conversa que sostenia amb unes senyores com ella. Com ella ideològicament.

No sabem quina mena de crits proferí la tal senyora.

El que sí sabem és que li fou imposada una multa de cinc-cents pessetes. I també sabem el seu nom. Es diu (no la multa: la senyora), Maria del Carmen Maura.

Maura? Ens sona aquest cognom...

Ens agradaria conèixer la família d'aquesta senyora del Parc del Retiro de Madrid que s'acalora i escridassa i llança crits subversius.

* * *

Per a avui, divendres, s'anuncia un espectacle transcendental.

Pel que es veu, els monàrquics no voten ésser menys a commemorar el segon aniversari de la República i pensen «actuat».

Persona ben assabentada—perquè els monàrquics per tal d'estalviar pesetes no han fet programes especials—, ens diu que hi ha anunciada la representació d'una comèdia.

Aquesta comèdia es titula «La llegada del caudillo» i en ella hi prenen part—ultra les primeres actrius i els primers actors (còmics tots ells molt desacreditats)—, una nombrosa i ben disciplinada comparsa: cavernícoles, conspiradors, extremistes d'una i altra banda, vius, morts... Es a dir, «metados» i «moridos», com escriuria Llamp Brocs.

L'empresa—que no té molta confiança en l'èxit de la nova producció—compta també amb el concurs d'aprenents a dictador, aquesta mena d'artistes «bufos» que fan el ximple pel món.

I com que, posats a fer, no vindrà de trenta-cinc cèntims, han llogat i repartit tota mena d'armaments: pistoles espantagossos, canyes, bastons, piules, corre-cames...

Si intenten posar l'obra en escena hi haurà «bronca» de debò.

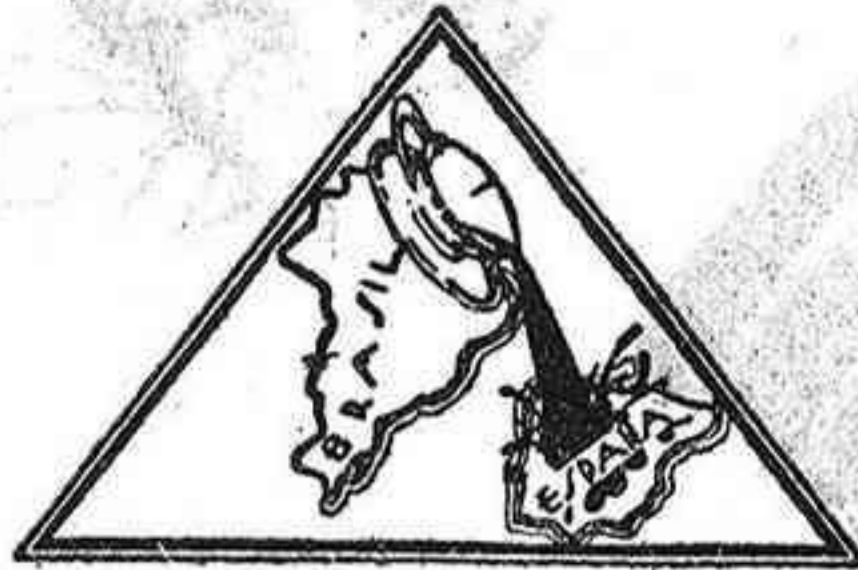
El públic no està per ximpleries.

No en vol veure de ninots.

G. ALOMAR

Vies urinàries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

Per anuncis a
**L'Esquella de
la Torratxa**

Demaneu preus
sense cap com-
promís, a

**DOMENE C
DIUMENGE**

Argenteria 6 2.ª 2.^a
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

es
desitgen
agents

F. Bardó
Goya 11
Tel.
73497

Barcelona-Gracia

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 8,30 ::: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

**Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
finez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita Mongin. TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETTALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Produceix piu-ri glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medica-ment excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacológicos del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

CERVESERIA EUZCADI

Passeig de Gràcia (cantonada Casp)

Establiment nou Especialitzat en la
CUINA TIPICA BASCA I CATALANA

i la cervesa

ITURRIGORRI

i del país

**Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi Bar-
ba, etc., impresionen en discos**

La VOZ

de su amo

LA VOZ DE SU AMO
MARCA REGISTRADA

Companya del Gramòfono, S. A. E.

Aniversari

—I ara, després de dos anys, ja pots anar sola.